

Les lesbianes existim

Una exposició visibilitza les dones que estimen dones

"Les dones lesbianes han patit la doble discriminació pel fet de ser dones i pel fet de tenir una sexualitat diferent a l'heterosexual normativa. Aquesta discriminació també ha suposat una invisibilitat social, que ha comportat limitació, negació i ocultació, inexistència social.

Ser visibles ha estat un acte valent i socialment no prou valorat. Sovint s'identifica la dona lesbiana amb un model únic de comportament i vivència. Existeixen estereotips que assenyalen, singularitzen i fan homogeni tot un col·lectiu de dones divers i plural. Moltes lesbianes es defineixen com a bisexuals o venen de relacions heterosexuales anteriors, d'altres exhibeixen el seu lesbianisme, algunes només han tingut relacions amb dones, altres no es tanquen a cap tipus de relació, encara que es penjen una etiqueta política. Totes elles trenquen els estereotips i les normes heteropatriarcales.

Aquí mostrem dones valentes que es presenten i ens obren la porta de la seves vides. Amb textos i fotografies rescatem les dones lesbianes de la invisibilitat i mostrem realitats diverses de dones que estimen dones, tot volent naturalitzar l'amor i la sexualitat entre dones, rescatar la quotidianitat i emfatitzar la seva diversitat."

Així es presenta el projecte *Som així! Quotidianitats Lesbianes!* (<http://quotidianitatslesbianes.blogspot.com/>), amb fotografies de Pepa Vives i amb textos i entrevistes fetes per Carme Porta.

Ainhoa Irueta, Gernika, 1969.

Vaig començar a identificar-me com a lesbiana quan em sentia rara a la societat. Quan la gent em deia que alguna cosa em passava, perquè era *marimacho* o perquè no sortia amb nois, em vaig plantejar: què em passa? Identificar-me com a lesbiana em va ajudar a reconèixer-me, a ubicar-me al món, a tenir un sentit en l'espai públic, a ser algú, a no ser invisible, a empoderar-me, a moltes coses, va ser llibertat.

Foto: Pepa Vives

Amparo Suárez, Badajoz, 1952.

De ben jove em vaig identificar com a lesbiana, hi havia moltes dificultats i vaig dir: soc així i em sento així. Tot i així, si a algú li interessa, que pregunti, no vull ni em cal anar-me identificant amb tothom.

Foto: Pepa Vives

Bàrbara Ramajo, Badalona, 1964.

La importància de l'escola, de la gent que et representi, de la cultura. Jo em vaig descobrir com a lesbiana gràcies al llibre *Te deix, amor, la mar com a penyora* (<https://www.grup62.cat/llibre-te-deix-amor-la-mar-com-a-penyora/188662>). Em pensava que era bisexual perquè pensava que no es podia ser d'una altra manera, fins que va arribar el primer petó de la meua nòvia, que va ser espectacular. Lesbiana és una reivindicació política, una forma d'expressar una identitat política.

Foto: Pepa Vives

Bel Olid, Mataró, 1977.

Jo més que lesbiana em declaro bollera com a reivindicació social, des de la marginació, jo no vull ser una lipstick lesbian de L word, jo soc una bollera dels barris baixos. Aquesta realitat, que està molt invisibilitzada, és una manera de donar-li espai mitjançant l'etiqueta. No deixo de ser qui soc ni deixo d'anar al llit amb qui em dona la gana per l'etiqueta que em posi, és una forma de lluita política.

Foto: Pepa Vives

Belén Camarasa, Barcelona, 1965.

Abans de fer la meua transició era heterosexual. El meu viatge ha estat cap a ser lesbiana. Les relacions socioafectives amb les dones les vaig construir a partir d'una expressió de gènere com a dona.

Foto: Pepa Vives

Itziar Castro, actriu i cantant, Barcelona, 1977.

No m'ha fet falta haver de dir que soc lesbiana. Des de petita he estat lliure i he presentat amics, amigues, parelles. Professionalment, també he presentat amb naturalitat la meva parella, que ha estat una dona. Defenso el dret de posar-se una etiqueta, però mai me l'he penjada. El que és important és viure la teva vida amb normalitat i, sobretot, no amagar-te.

Foto: Pepa Vives

Llum Oliver, Granollers, 1967.

Vaig sortir de l'armari als 17 anys. Vaig sentir que no podia anar tenint noviets, perquè em vaig adonar que sentia molt més per les dones. Va ser un catacrack a la meua vida i vaig escampar-ho tot al meu voltant, les típiques reaccions dramàtiques... però ara està assumidíssim.

Foto: Pepa Vives

Noelia Ceroni, Montevideo, 1975.

Visc la meua vida com a lesbiana de forma molt natural. No he amagat mai el que soc, ni abans ni després. Visc la vida que tinc perquè la vull viure, perquè no faig mal a ningú. Sí que vaig haver de parlar amb la meua família i m'he hagut de veure en situacions difícils i complicades. Si algú vol desaparèixer de la meua vida, té tot el dret de fer-ho. La repressió que puguis viure, familiar o social, et marca a l'hora de decidir què vols fer o no. Sovint em pregunto què seria jo si no hagués sortit de l'Uruguai.

Foto: Pepa Vives

Sílvia Bel Fransi, Barcelona, 1982.

No soc capaç de tancar els ulls, mirar enrere i identificar el moment en què em vaig definir com a lesbiana, no existeix aquest moment en el temps. Sí que és una cosa que s'ha anat definint al llarg de la meva vida. M'hi identifico però no tinc la necessitat de definir-me, les fronteres estan bastant difuses. Hi ha un moment de la meva vida, que coincideix amb la mort dels meus avis, en què vaig decidir publicar el meu primer llibre, que vaig necessitar posar sobre la taula la meva identitat sexual i compartir-la amb el món. Tot i que l'entorn t'encasella i no només tenim aquesta identitat. Ara no tinc la necessitat de definir-me, més aviat me la vaig traient perquè no es perdi la globalitat del que soc.

Foto: Pepa Vives

Joana Rodrigo, Ulldecona, 1972.

Jo era una dona casada, tenia dos fills, em vaig separar i em vaig fixar en una dona. Em vaig adonar que tenia un sentiment molt fort i no entenia ben bé el que em passava. No m'havia parat mai a pensar què podia passar. Em vaig enamorar d'una dona i, a partir d'aquesta primera relació, ja vaig seguir endavant sempre.

Sònia Moll, Barcelona, 1974

El desig es construeix, en bona part; no en som prou conscients. Vaig assumir com a pròpia la identitat lesbiana quan em vaig enamorar d'una dona i va ser possible tenir una relació afectiva i sexual amb ella, no només un enamorament platònic (que ja n'havia tingut des dels 13 anys). En aquell moment el desig es va encarnar, vaig entendre que hi havia una peça que havia estat desencaixada durant molt de temps i que es tornava a encaixar.

Foto: Pepa Vives